

tværs af de traditionelle skel, som vi har skabt os imellem i årenes løb, når det gælder udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitik, burde kunne forholde os til, hvor Danmarks reelle interesse ligger.

Og dér har regeringens Sikkerheds- og Nedrustningspolitiske Udvalg givet os et fortrinligt grundlag for en diskussion af det, som burde kunne gå på tværs af disse gamle skel, en diskussion, som burde føre os frem til, at vi i den situation med den traditionelle åbenhed, vi har, også med den sårbarhed, vi har i kraft af vores geografiske placering, at vi dér sørger for ikke at lukke nogen muligheder af for, at vi selv kan få indflydelse på vores egen situation og på den ydre situation, der påvirker os.

Europa er i dag ikke blevet et tryggere sted at være, men det er en ny type trusler, der møder os, og det bør vi forholde os til med den alvor, som situationen kræver.

Hans Engell (KF):

Da vi havde åbningsdebat umiddelbart efter valget, sagde jeg, at statsministerens åbningsstale indeholdt en række pæne hensigtserklæringer, som langt de fleste partier kunne være enige i. Reelt indhold måtte man kigge langt efter, og den vurdering viste sig desværre at komme til at holde stik, og det gælder også talen i dag. Sagt helt kortfattet, kort og godt: lang og ret kedelig.

De seneste otte måneder har vist, at vi har en regering, der hellere vil administrere problemerne; som endda selv tit opfinder dem frem for at løse dem; en regering, der ikke på noget tidspunkt sætter politisk dagsorden, men tværtimod selv skyder sine egne forslag og ideer ned så hurtigt, at der næsten som oftest ikke er tid for os andre til at kommentere dem.

Eksempelvis når økonomiministeren vil ændre dagpengene, helt fornuftigt, så får hun lynhurtigt besked fra statsministeren om, at Socialdemokratiet ikke lovgiver med pincet. Når miljøministeren hver søndag i Politiken har nye, friske ideer fra den politiske venstrefløjs urtebed, så bliver han allerede kl. 12 i Radioavisen om formiddagen piller ned fra egne rækker.

Det er en form for debat, særpræget, men en form for debat, som er mere egnet til at forvirre end til at sætte hegnspele. Når det gælder de større, fremadrettede udspil, der kan være med til at sikre udvikling af velfærdssamfundet eller fastlægge den fremtidige Europapolitik, så er det uendelig småt med visioner og forslag.

Regeringen har valgt at regere efter devisen: Den tid, som er gået godt, kommer nok ikke dårlig tilbage. Når vi ser på regeringens politiske kurs, er der sket et betydeligt sving gennem de seneste måneder. Efter aftalen med Venstre og Det Konservative Folkeparti om finansloven har regeringen de seneste måneder med stadig større tydelighed lagt kursen om mod venstre side i Folketingssalen.

Det er et utrolig dårligt signal forud for efterårets forhandlinger om finansloven, men det er også et klart vink til vælgerne om, at det åbenbart nu er SF og Enhedslisten, der skal have større indflydelse. Det er den status, vi kan gøre forud for Folketingets afslutning.

I virkeligheden kan det gøres meget kort, nemlig med Paulus' ord i hans brev til romerne, kapitel 7 – hvis jeg må citere:

»Viljen har jeg vel, men at udføre det gode formår jeg ikke, thi det gode, som jeg vil, det gør jeg ikke, men det onde, som jeg ikke vil, det gør jeg.«

Det skrev han virkelig!

Fra konservativ side glæder vi os over, at dansk økonomi er robust. Vi glæder os over, at beskæftigelsen stiger, og at ledigheden falder, men vi tager også de klare advarsler til os, som både regeringens egne økonomer og de økonomiske vismænd har fremført, i modsætning til regeringen, som har valgt den letteste løsning, nemlig at overhøre alle advarsler. Så er man jo også behagelig fri for at komme med ubehagelige initiativer.

Sandheden er nemlig den, at dansk økonomi meget let kan løbe af sporet. Det er ikke nogen naturgiven ting, at vi har vækst og opsving, lav inflation og faldende udlandsgæld. Ser vi på de nyeste økonomiske rapporter, er det en kendsgerning, at væksten i dansk økonomi aftager, opsvinget løjer af. Det gjorde måske ikke helt så meget, hvis tiden var blevet brugt til at gennemføre strukturændringer, men det er den ikke. Der gælder den faste regel i politik, at muligheder aldrig hober op. Enten udnyttes mulighederne, eller de forspildes.

Jeg synes, at regeringens indsats i den første samling viser, at man er godt i gang med at forspilde den chance, der er, og det vil gå ud over Danmark. Underskuddet på statsfinanserne er foruroligende stort, når det tages i betragtning, at vi de sidste par år har haft højkonjunktur. De sidste 3 år har vi alligevel haft underskud på mere end 100 mia. kr., rentebetalingerne er på 60 mia. kr., og det er, må alle synes, en uaccep-